

ת"פ 13283/03/15 - מדינת ישראל נגד חברת קו צינור אילת אשקלון בע"מ - לא בעניינה, זאב צל, מרינה דרומית דיורס בע"מ - לא בעניינה, אייל בר ציון - לא בעניינה

בית משפט השלום באילת

26 ספטמבר 2016

כ"ג אלול תשע"ו

ת"פ 13283-03-15 מדינת ישראל נ' חברת קו צינור אילת אשקלון בעמ ואח'
תיק חיצוני:

בפני כב' השופט גל שלמה טייב

המאשימה:

נגד

הנאשמים:

מדינת ישראל באמצעות עו"ד יאיר הלר

1. חברת קו צינור אילת אשקלון בע"מ - לא בעניינה
2. זאב צל באמצעות עו"ד אריה ניגר ו/או עו"ד אמיר פיש ממשרד עו"ד עמית, פולק, מטלון ושות'
3. מרינה דרומית דיורס בע"מ - לא בעניינה
4. אייל בר ציון - לא בעניינה

החלטה בעניין נאשם 2

טענה מקדמית לפי סעיף 149(4) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982

1. הנאשם 2 העלה טענה מקדמית ולפיה כתב האישום אינו מגלה עבירה כנגדו.

מדובר בבקשה שניה, של הנאשם הטוען את אותה טענה. בקשתו הראשונה של הנאשם התקבלה, תוך שקבעתי כי חלקו של הנאשם 2 בעבירות בוצע כאורגן של חברת קצא"א, נאשמת 1, ועל כן ובהעדר הוראת חוק ספציפית, בחוק גנים לאומיים, שמורות טבע, אתרים לאומיים ואתרי הנצחה, התשנ"ח-1998 (להלן - חוק גנים לאומיים), המאפשרת הטלת אחריות אישית על אורגן של החברה, הרי שכתב האישום אינו מגלה עבירה ביחס אליו. לצד זאת, אפשרתי למאשימה לתקן את כתב האישום בשים לב לטענתה כי יש בידיה ראיות להוכחת אחריות ישירה של נאשם לעבירות שנעברו (ראה החלטתי מיום 25.01.16).

2. ביום 02.02.16 הגישה המאשימה כתב אישום מתוקן, במסגרתו פירטה את העובדות המבססות

עמוד 1

לטעמה את חלקו של נאשם 2 בעבירות המיוחסות לו, כעולה מעובדות 5-7 לכתב האישום המתוקן.

3. בישיבת ההקראה שהתקיימה ביום 27.06.16, חזר ב"כ הנאשם 2 על טענתו ולפיה גם כתב האישום המתוקן אינו מגלה עבירה כנגד מרשו, שכן מרשו התקשר לצורך ביצוע העבודות, בשמה של נאשמת 1 ולא באופן אישי. עוד הוסיף וטען ב"כ הנאשם 2 כי העובדות המיוחסות לו בכתב האישום המתוקן אינן חלק מיסודות העבירה בהם מואשמים הנאשמים.

ב"כ הנאשם הרחיב טיעונו בכתב וטען כי עובדות כתב האישום המתוקן, לא רק שלא מקימות כנגד נאשם 2 עבירה, בשל אחריותו האישית, אלא מבססות את טענתו כי פעל כאורגן של נאשמת 1, תוך שהוא מפנה לנטען בעובדה 6 לכתב האישום המתוקן. ב"כ הנאשם 2 חזר על טענתו, בעניין העדר הוראה בחוק גנים לאומיים המאפשרת הטלת אחריות על אורגן של החברה ומשכך אף כתב האישום המתוקן אינו מגלה עבירה כנגדו.

באשר לטענה כי נאשם 2 הפר את הוראות חוק גנים לאומיים, בכך שלא קיבל היתר מראש מהרשות, לצורך ביצוע העבודה, טען ב"כ הנאשם 2, כי החוק דורש הימנעות מפגיעה בערכי הטבע המוגנים, אך לא קבלת היתר לפגיעה בהם והיעדר ההיתר אינו יסוד מיסודות העבירה.

4. ב"כ המאשימה, בתגובתו לטענת הנאשם ביקש לדחות את הטענה, תוך שהוא חוזר על טיעונו כי יש לייחס אחריות לנאשם 2 מכח היותו אורגן של נאשמת 1 וזאת על פי תורת האורגנים, אשר הכירה, לשיטתו, באפשרות העמדה לדין של האורגן, גם בהעדר הוראת חוק מפורשת, המאפשרת זאת.

בנוסף טען ב"כ המאשימה, כי עובדות כתב האישום המתוקן מגלות אחריות אישית של נאשם 2 לעבירות שנעברו, בשים לב למעורבותו ביצירת ההתקשרות וידיעתו כי פעולה שכזו מחייבת את אישור המאשימה וכי לא בדק אם קיים אישור שכזה.

דין והכרעה

6. לאחר שעיינתי בטענות הצדדים, אין לי אלא לחזור על החלטתי מיום 25.01.16 כי לא ניתן להעמיד לדין אורגן של תאגיד, בגין מעשיו של התאגיד, בהעדר הוראה מפורשת, המקנה סמכות שכזו. לטעמי, אין בפסיקה שעליה נסמכת המאשימה כדי לסייע לה וזאת מן הטעם כי אמירת בית המשפט המחוזי בעפ"ג 25354-02-12 בעניין **ריף הדולפינים באילת**, ולפיה ניתן לייחס אחריות גם למנהלי התאגיד נאמרה באמירת אגב ומבלי שהצדדים טענו בעניין (ואולי אף ההיפך כעולה מטיעוני המאשימה בפרוטוקול אותו דיון, אליהם הפנה ב"כ הנאשם 2).

7. אף באשר לטענתה החלופית של המאשימה כי הנאשם 2 נושא באחריות אישית, אני סבור כי לא כך הם פני הדברים. המאשימה, במסגרת כתב האישום המתוקן, אמנם פירטה את פעולותיו של נאשם 2

לקידום ההתקשרות וביצוע העבודות, אולם הבהירה בתגובתה לטענה המקדמית כי הנאשם 2 פעל בשמה של נאשמת 1, מתוך רצון לקדם את אינטרס התאגיד. עוד הבהירה המאשימה כי הנאשם 2 לא פעל באופן אקטיבי, דהיינו לא ביצע את העבודות מתחת לפני המים, אלא שלולא יוזמתו ופעולותיו לקידום ביצוע העבודות הללו לא היו יוצאות לפועל, זאת כאשר הוא אינו דואג לקבלת היתר לביצוע הפעולות.

8. טענה זו של המאשימה, מבקשת, בעצם לבסס את העבירה ביחס לנאשם 2 על מחדל, בכך שלא דאג לקבלת ההיתר מאת המנהל לביצוע העבודות, אלא, כפי שהבהיר ב"כ הנאשם 2 אין חובה בדין או בחוזה לקבלת היתר שכזה וההיתר ככל שהוא קיים יכול לשמש כהגנה לנאשמים. בהעדר מקור חובה לפעול לקבלת ההיתר, ההתנהגות המחדלית של הנאשם ככל שהיא קיימת, אין די בה כדי לבסס קיומה של עבירה על פי העובדות הנטענות בכתב האישום המתוקן (ראה הגדרת המחדל בסעיף 18 לחוק העונשין).

9. מעבר לכך לטעמי, גם אם היה קיים מקור חובה לפעול הרי פעולותיו של נאשם 2, לרבות אי בדיקת קיומו של היתר מאת המנהל, הם פעולות שביצע הנאשם 2 כאורגן של החברה ועובדת היותו מודע לצורך בקבלת היתר שכזה, אין בה כדי לשנות את מהות חלקו כאורגן ולא כמבצע ישיר ונפרד מהחברה. אי קבלת ההיתר, על אף מודעותו של נאשם 2 לצורך בכך, יכול שתשמש לצורך הוכחת היסוד הנפשי של החברה (נאשמת 1), שבשמה פעל נאשם 2.

בהערת אגב אומר כי איני מקבל את טענת ב"כ הנאשם 2 באשר לאופן בו נותחה העבירה ולטעמי מדובר בעבירה שאינה דורשת בהכרח קיומה של כוונה. די בקיומה של "פיזיות" באשר לתוצאה (הפגיעה). לפיכך טענת הנאשם 2 כי לא ביצע את הפגיעה מתוך כוונה (סעיף 16 לטענה בכתב), חסרת משמעות ודי כי צפה את אפשרות התרחשות התוצאה. (ראה בעניין זה ע"פ (מחוזי -באר שבע) 56263-12-13 **ריף כפר הדולפינים באילת בע"מ נ' מדינת ישראל** (05.06.16) וכן רע"פ 5910/16 **ריף כפר הדולפינים באילת בע"מ נ' מדינת ישראל** (15.08.16)).

10. לפיכך ועל אף שמכתב האישום המתוקן עולה כי הנאשם 2 ביצע פעולות לקידום ההתקשרות והעבודות, הללו נעשו אך ורק "בכובעו" כאורגן של נאשמת 1 ולא "בכובעו" כאדם פרטי.

11. **בשים לב לאמור אני מקבל את הטענה המקדמית של נאשם 2 וקובע כי עובדות כתב האישום המתוקן אינן מגלות עבירה אותה ביצע. בשים לב לכך כי למאשימה ניתנה ההזדמנות לתקן את כתב האישום כך שיגלה עבירה אותה ביצע הנאשם 2 באופן אישי ובשים לב למסקנתי דלעיל, אני מורה על מחיקת הנאשם 2 מכתב האישום.**

12. **קובע למענה ודיון לפי סעיף 144 לנאשמים 1, 3 ו-4 ליום 30.11.16 בשעה 09:00.**

מזכירות תודיע תוכן החלטתי זו לצדדים ולב"כ נאשמים 3 ו-4 עו"ד יעל דראבי.

ניתנה היום, כ"ג אלול תשע"ו, 26 ספטמבר 2016, בהעדר
הצדדים.